

Bod se přiblížil. Byla to jedna ze slepic.

Ovšem teď měla obrovská orlí křídla.

Pan Lisander ji začaroval, takže jí teď křídla narůstala podle potřeby. Dřív s tím Ottolína vystupovala v cirkuse. Než přistála, zakroužila ještě nad

sousedním šedivým domem.

To neměla dělat. Z domu se vyřítil pan Beck.

„Strašák!“ vydechla Cosima vyděšeně a přikrčila se za maliní.

Na panu Beckovi bylo všechno šedivé: pleť, vlasy, sako, kalhoty, dokonce i oči. Nikdo nikdy neviděl, že by se smál. Pichlavýma očkama házel kolem sebe vzteklé pohledy a v ruce držel zbraň.

„Nestřílejte!“ volala Emily. „Nestřílejte na Ottolínu!“

Ale pan Beck ji ignoroval. Vystřelil do vzduchu. Ozvaly se tři rány, slepice divoce zakdákala

a řítila se k zemi. Během střemhlavého letu se jí podařilo dostat se přes plot a nouzově přistála na hromadě kompostu.

„To bylo podlé!“ křikla Emily přes plot. „Mohl jste jí ublížit!“

„Mám slepé náboje,“ řekl pan Beck. „Jen ať se má ten opeřenec na pozoru. Nechci ho tu mít. Všechno znečistí. Odporné!“ Otrásl se, jako by se napil octa. Dokolébal se k plotu a ukázal prstem na Engelberta.

„Tisíckrát jsem panu Lisanderovi říkal, že tu ta zatracená zvířata nechci. Smrdí. Měli by je zakázat. Musejí pryč.“

Emily a Pim se postavily před zvířata, aby je bránily.

Pim se zeširoka usmála. „Jste ten nejlepší soused na světě, pane Becku.“

